1987 ஏப்ரல் 25] [திரு. சு. முத்துசாமி]

இதைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கை என்பது பொதுவாக வாகனத்தை ஓட்டக் கூடியவர்கள் மட்டுமல்ல, பாதசாரிகளும், பொதுமக்களும் முழுமையான ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்தால் தான் இதிலே ஒரு முடிவை நாம் ஏற்படுத்த முடியும். பல இடங்களில் நாம் பார்க்கிறோம், வாகனங்கள் போய்க் கொண்டிருக்கிறபோது, யாராவது நடந்து செல்லக் கூடியவர்கள், அல்லது சைக்கிளிலே செல்லக் கூடியவர்கள் திடீரென்று குறுக்கே வந்து வீடுகிறார்கள். அப்படி வருகிறவர்களைக் காப்பாற்று வதற்காக இந்த வண்டிகளை திசை திருப்பும்போது, பெரிய விபத்துக்கள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. மேலும் நடந்து வருபவர் களும், சைக்கிளில் வருபவர்களும், இந்த வண்டிகளுக்கு ஏற்பட்ட விபத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் கவலைப்படாமல் போய்க் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலை கூட இருக்கிறது. எனவே இதை யெல்லாம் கடுமைப்படுத்த வேண்டும், சாலை விதிகளை எல்லோருமே, ஓட்டுநர் முதற்கொண்டு பொதுமக்களும் கடைப் பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசாங்கம் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்கான துவக்கத்தை இப்போது ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. அதற்காக காவலர்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவகையான வசதிகளும் அந்தப் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாட்டிலே இருக்கிற காவல் துறையினருக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் உத்தரவிட்டு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

(உ) காட்டுமன்னார்கோயில் ஆதிதிராவிடர் மாணவியர் விடுதி.

திரு. மா. **மணிமாறன் :** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ''காட்டுமன்னார் கோயில்ஆதி திராவிடர் மாணவியர் விடுதியில் கதவுகள் இல்லாத நிலையும், குளிப்பதற்கு தண்ணீர் இல்லாமல் மாணவியர்கள் வாய்க்காலில் சென்று குளிக்கின்ற நிலை குறித்து'' அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினை மாண்புமிகு ஆதி திராவிடர் நலத்துறை அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

*மாண்புமிகு திரு. எ. அருணாசலம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவைமுன் கீழ்க்கண்ட அறிக்கை ஒன்றை வைக்கிறேன்:

அறிக்கை.

காட்டுமன்னார்கோயில் அரசு ஆதிதிராவிடர் நல மாணவியர் விடுதியானது 1963ம் ஆண்டு முதல் தனியார் கட்டிடத்தில் இயங்கி வந்தது. அக்கட்டிடத்தில் போதிய இடவசதி இல்லை. தரை மண்ணாக உள்ளது என்றும், பலமுறை வற்புறுத்தியும் கட்டிடச் சொந்தக்காரர் கட்டிடத்தை செப்பனிடவில்லை என்றும், காட்டுமன்னார்கோயில் ஆதிதிராவிடர் நல தனித் தாசில்தார் தெரிவித்திருந்தார். கட்டிடத்தில் மாணவியர்கள் குளிக்க இடவசதி இல்லையாதலால் விடுதிக்குப் பின்புறமுள்ள

பெரிய வாய்க்காலில் ஒதுக்குப்புறமான பகுதியில் 15 மாணவிகள் வீதம், பகுதி பகுதியாக குளிப்பதாகவும் மேற்படி வாய்க்காலில் தான் பொதுமக்களும் குளிப்பதாகவும் கடந்த 23 ஆண்டுகளாக இதே நிலைதான் தொடர்கிறது எனவும் இதனால் எந்த பிரச்னையும் எழவில்லை எனவும் மாணவிகள் காலைக் கடன் கழிக்க டிரை லெட்ரின் ஒன்று உள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2. வாடகை விடுதிக் கட்டிடத்தில் போதிய இட வசதிகள் மற்றும்அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால் இப்பொழுது இவ்விடுதி மாணவியர்களுக்கென்று தனியாக, அரசுக்குச் சொந்மாக 'தாட்கோ' மூலம் கட்டிடம் ஒன்று, போதிய வசதிகளுடன் கட்டி முடிக்கப்பட்டு விட்டது. 23—2—1987 அன்று காட்டு மன்னார்கோயில் ஆதி திராவிடர் நல தனி வட்டாட்சியரும் விடுதியின் கட்டிடத்தை தாட்கோவிடமிருந்து பொறுப்பு ஒப்புக் கொண்டு விட்டார். வாடகை கட்டிடத்தில் இருந்த காட்டு மன்னார்கோயில் விடுதி மாணவிகள் அனைவரும் தாட்கோவால் கட்டப்பட்ட புதிய அரசு கட்டிடத்திற்கு 9—3—1987 அன்று முதல் மாற்றப்பட்டு விட்டனர். மேலும் இவ்விடுதிக்குச் சுற்றுச் சுவர் கட்டப்பட்டு வருகிறது.

3. காட்டுமன்னார்கோயில் விடுதி மாணவிகள் போதிய வசதிகள் உள்ள புதிய அரசு கட்டிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டு விட்டதால் விடுதி மாணவிகள் வாய்க்காலில் சென்று குளிக்கும் நிலை இனி ஏற்படாது.

திரு. மா. மணிமாறன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அறிக்கையில் வருத்தம் தரக் கூடிய செய்தி இருந்தாலும்கூட, 15 மாணவிகள் வீதம், பகுதி பகுதியாக, விடுதிக்குப் பின்புறமுள்ள பெரிய வாய்க்காலில் ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் குளிப்பதாக சொல்லியிருப்பதை இந்த அறிக்கையிலே பார்க்கிற போது மிகவும் சங்கடமாக இருக்கிறது. இளம் வயதுடைய இந்த மாணவிகள் பொது இடங்களில் குளிக்கின்ற நிலை இங்கு மட்டுமல்ல, வேறு பல இடங்களிலும் நிரம்ப இருக்கிறது. எனவே அப்படிப்பட்ட இடங்களை ஆய்வு செய்து, உடனடியாக விடுதிகளைத் திறப்பதற்கு அரசு முன்வர வேண்டும். 23—2—1987 அன்று காட்டுமன்னார்கோயில் ஆதி திராவிடர் நல தனி வட்டாட்சியர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டிடம் எப்போது கட்டி முடிக்கப்பட்டது? அவர் எப்போது பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்? பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு, இந்த விடுதியைத் திறப்பதற்கு இவ்வளவு இடைவெளி ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்களா?

மாண்புமிகு திரு. எ. அருணாசலம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கட்டிடம் 9—3—1987 அன்று திறக்கப்பட்டு உள்ளது. அதேபோல் 23—2—1987 அன்று

1987 ஏப்ரல் 25] [திரு. எ. அருணாசலம்]

[முற்பகல் 11.20]

இந்தக் கட்டிடம் தாட்கோவிலிருந்து ஆதி திராவிட நலத் துறைக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கட்டிடத்தை ஒப்படைப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அந்தக் கட்டிடம் கட்டிய பிறகு அங்கே மாணவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்கு, அதற்கு ஒரு சுற்றுச் சுவர் எழுப்ப வேண்டும். ஏனென்றால் மாணவியர் நலத்திலே இந்த அரசு அக்கறை கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சுற்றுச் சுவர் எழுப்பவில்லையென்றால் அதற்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒரு கேள்வி கேட்பார்கள். ஆகவே பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே, சுற்றுச் சுவர் கட்டிய பிறகு அந்தக் கட்டிடத்தை ஒப்படைக்கலாம் என்பதால் 9—3—1987 முதல் அந்த மாணவியர் அங்கே தங்கி சௌகரியமாக குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் இனிமேல் எந்தவிதமான பிரச்சினைகளும் இல்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு நான் ஒன்றை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 1963லிருந்து இந்த ஹாஸ்டல் தனியார் கட்டிடத்திலேதான் நிரந்தரமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குப் பின்னாலே ஆண்டவர்கள் இதை மறந்து விட்டார்கள். ஆனால் புரட்சித் தலைவர் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்ற பின்னாலேதான் அங்கிருக்கின்ற மாணவியருக்கு 17½ லட்சம் ரூபாய் செலவிலே கட்டிடம் கட்டி, அது அவர்களின் நலனுக்காக பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

திரு. மா. மணிமாறன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, குற்றச்சாட்டுக் கூடாது என்றாலும்கூட அமைச்சர் அவர்கள் இப்படிச் சொல்லி விட்டார்கள். ஆனால் 1975க்குப் பின்னாலே 150 விடுதிகளை எல்.ஐ.சி.யிடம் அரசாங்கம் லோன் எழுப்பிக் கட்ட வேண்டுமென்ற குறிப்புகள் இருந்தன என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அறிவார்கள் என்று கருதுகிறேன். என்றாலும் பரவாயில்லை. சுற்றுச்சுவர் கட்டுவதைவிட திறந்த வெளியில் குளிப்பது சரியா? ஆனால் சுற்றுச்சுவர் கட்டாத காரணத்தால் காலதாமதம் என்று சொன்னால், சுற்றுச்சுவர் காரணமாக மாணவியர் திறந்த வெளியிலே, வாய்க்கால்களிலே குளிப்பது நியாயமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எ. அருணாசலம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அந்தப் பகுதியில் ஓடுகின்ற ஆற்றில் எல்லோரும் குளிப்பது என்பது ஒரு முறையாக இருக்கிறது. ஏனென்றால், கிராமத்தில் அதை தப்பாக நினைப்பது இல்லை. மேலும் தனித்தனியாக இரண்டு துறைகள் இருக்கும். பெண்கள் ஒரு துறையில் குளிப்பார்கள். ஆண்கள் ஒரு துறையிலே குளிப்பார்கள். யாரும் பெண்கள் குளிக்கும் அந்தப் பகுதிக்குச் செல்ல மாட்டார்கள். அது தமிழர்களுடைய பண்பாடு.

ஆகவே அது நடைமுறையிலே இருந்தது. இனிமேல் அந்தப் பிரச்சினை எழாது. ஹாஸ்டலிலே கட்டிட வசதியோடு குளிப்பதற்கும் வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டு செயலாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

(ஊ) காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை.

மாண்புமிகு திரு. வேடசந்தூர் வி. பி. பாலசுப்பிரமணியன்: (பேரவைத் துணைத் தலைவர்): மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே ''காவிரி நதிநீர் பிரச்சினையை நடுவர் மன்றத்திற்கு விட வேண்டுமென்று தமிழக அரசு கோரி மைய அரசு அது குறித்து பரிசீலித்துக் கொண்டுள்ள சூழ்நிலையில், கர்நாடக அரசு சில புதிய அணைகளை காவிரிப் பகுதியில் கட்ட முற்பட்டுள்ளதால் ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை குறித்த'' அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினை மாண்புமிகு பொதுப் பணித்துறை அமைச்சரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. கே. எஸ். எஸ். ஆர். இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவைமுன் கீழ்க் கண்ட அறிக்கை ஒன்றை வைக்கிறேன்:

அறிக்கை.

தமிழ்நாட்டின் பாசனத்திற்கு காவிரி ஒரு முக்கிய ஆதாரமாகும். இந்த நதியின் நீர் உபயோகம் குறித்து எழுந்துள்ள பிரச்சினை சுமார் 17 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தீர்வுகாணப்படாமல் இருந்து வருகிறது. கர்நாடகம் 1958 முதல் 1966-ம் ஆண்டு வரையில் கபினி, ஹேமாவதி, ஹேரங்கி நீர்த்தேக்கப் பணிகளை 1892 மற்றும் 1924-ம் ஆண்டைய ஒப்பந்த விதிகளுக்கு முரணாக தமிழக அரசின் இசைவைப் பெறாமலேயே துவக்கி, மத்திய அரசின் ஒப்புதலைப் பெறாமலேயே, இந்நீர்த் தேக்கங்களை கட்டி முடித்ததுடன் 1975-ம் ஆண்டு முதல், 1924-ம் ஆண்டைய ஒப்பந்த விதிகளின்படி, தமிழ்நாட்டின் காவிரிப் படுகைக்குக் கீழேயுள்ள பாசனத்திற்கு விடுவிக்க வேண்டிய நீரை, விடுவிக்காமல், விதிகளுக்கு முரணாக, வருகின்ற நீர்வரத்து அனைத்தையும் தனது நீர்த்தேக்கங்களிலேயே தேக்கி, உபரி நீரை மட்டுமே கீழே விடுவித்து வருகிறது. இதனால், மேட்டூர் நீர்த்தேக்கத்தில் ஆண்டுக்காண்டு நீர்வரத்து குறைவாகவும், நிச்சயமற்றும் மற்றும் தாமதமடைந்தும் வருவதால், இந்நீர்த் தேக்கத்தின் கீழேயுள்ள சுமார் 16 இலட்சம் ஏக்கர் நிலங்களுக்கு பாசன வசதி மிக வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு சுமூகமான தீர்வு காணும்பொருட்டு கடந்த 17 ஆண்டுகளாக மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் மேற்கொண்டு பேச்சுவார்த்தைகளும் மற்றும் தமிழக கர்நாடக மாநிலங்களிடையே நடைபெற்ற இருதரப்புப் பேச்சுவார்த்தைகளும் எந்த வித பயனும் அளிக்கவில்லை.